

Γέρων Αρσένιος Γρηγοριάτης (†1912-1991). Μέρος Β΄

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

[mount_athos](#) type unknown

Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου

Σε τι διακονήματα εργασθήκατε στο Μοναστήρι μας, πάτερ Αρσένιε;

-Σαν βási για την πνευματική μου προκοπή έβαλα την υπακοή και διακονούσα όπου μ' έβαζε το Μοναστήρι. Έτσι εργάσθηκα στο Αμπέλι, στην εκκλησία, στους κήπους, στο μαγειρείο, στο Αντιπροσωπείο σαν κοναξής, στο Τυπικαριό και αλλού.

-Γιατί φύγατε από την Μονή μας και πήγατε στα Μετέωρα;

-Ενοχλήθηκα με κάποιον Αδελφό της Μονής μας. Ο διάβολος μου έσπερνε συνεχώς λογισμούς φυγής. Τότε κι εγώ δεν άντεξα και πήγα το 1961 στην Μονή Βαρλαάμ των Μετεώρων. Όμως ο νους μου σκεπτόταν σταθερά το Άγιον Όρος. Γι αυτό το 1965 ήλθα στην Ιβηρίτικη Σκήτη. Μα και εκεί παρουσιάσθηκαν πολλοί πειρασμοί και επέστρεψα στα Μετέωρα. Αυτή η ακαταστασία μου με είχε κουράσει πολύ πνευματικά. Ελέγχοντας και καταδικάζοντας τον εαυτό μου απεφάσισα να γυρίσω και πάλι στο Περιβόλι της Παναγίας μας.

Έμαθα ότι στην Νέα Σκήτη ζούσε ένας υποτακτικός του φημισμένου ησυχαστού Γέροντος Ιωσήφ, ο μοναχός Ιωσήφ με την συνοδεία του. Είναι η συνοδεία που επήνδρωσε λίγο αργότερα την Μονή Βατοπαιδίου. Ήλθα κοντά τους το 1972 και με δέχθηκαν. Μετά από 2-3 χρόνια ο γέροντας Ιωσήφ σχεδίαζε να πάη σε κάποιο μοναστήρι. Εγώ δεν ήξερα τι να κάνω. Ήμουν από παλαιότερα μεγαλόσχημος μοναχός της Μονής Γρηγορίου.

Ήλθε στον ύπνο μου η Θεοτόκος σε ηλικία τριών ετών και μου είπε να μη ξεχνώ το Κοιμητήριο του αγίου Νικολάου. Κατάλαβα αμέσως και στον Ευαγγελισμό της, το έτος 1975, επέστρεψα σαν τον θαλασσοδαρμένο Οδυσσέα στο λιμάνι της Μετανοίας μου.

Από διάφορα περιστατικά και βάσανα της ζωής μου διδάχθηκα να μη κατακρίνω κανέναν. Ακόμη και να ιδώ κάποιον να προσκυνά τα είδωλα δεν θα τον κατακρίνω, διότι, εφ' όσον είναι ακόμη στην ζωή, λέγω, θα μετανοήσει κι αυτός. Καλά βέβαια τώρα “του έφυγε ο

σκούφος του” και προσκυνά τα είδωλα, αλλά ο Θεός, ο οποίος αγαπά τον πλάσμα Του, θα τον φέρη στην μετάνοια και εγώ προσεύχομαι και παρακαλώ τον Θεό να τον ελεήσει. Όπως λέγει και ο Απόστολος Παύλος: “όπου επλεόνασεν η αμαρτία, υπερεπερίσσευσεν η Χάρις”.

-Πως ημπορεί να βοηθήση τον κόσμο ο μοναχός, πάτερ Αρσένιε;

-Μόνο με τις αρετές. Με τα λόγια δεν γίνεται τίποτε. Ο Γέροντας μας είπε ότι, εάν πηγαίναμε κι εμείς τακτικά έξω στον κόσμο, δεν θα μας έδιναν καμμία σημασία, όπως δεν δίδουν σημασία και σ' αυτούς που ευρίσκονται έξω, εκτός βέβαια εξαιρέσεων.

-Πως ημπορούμε να προοδεύσουμε στην προσευχή, Γέροντα;

-Όπως καταλαβαίνεις και με γνωρίζεις, πάτερ, εγώ δεν έχω προοδεύσει στην προσευχή. Συναντώ τον Θεό με ποικιλία έργων. Δηλαδή προσπαθώ να κάνω υπακοή. Προσπαθώ να μη με ξεγελάση ο διάβολος και ειπώ κανένα ψέμμα. Προσπαθώ να ευρίσκομαι πάντοτε μέσα στα όρια της πραγματικότητας, δηλαδή να λέγω την αλήθεια και να αγαπώ αληθινά τον Θεό και τους ανθρώπους. Ακόμη προσπαθώ να ζω μέσα στον φόβο του Θεού.

-Τι έχετε να πείτε για τα δάκρυα, πάτερ;

Τι να σου ειπώ; Εγώ δεν έχω δάκρυα. Μόνο όταν καθαρίζω τα κρεμμύδια μου έρχονται πολλά δάκρυα και τρέχω στην βρύση να πλυθώ. Αλλά να σου ειπώ και την καθαρή αλήθεια, αυτά δεν τα αφήνει να τρέξουν η εύσπλαγχνία του Θεού. Δηλαδή είμαι χαρούμενος και μου κάνει εντύπωση πως ευδόκησε ο Θεός να με εισάγη μέσα σ' αυτό το μοναχικό πολίτευμα, ενώ ήμουν η σαπίλα της ζωής. Κατάλαβες;

-Ποιό είναι το αληθινό σημείο ταπεινώσεως του ανθρώπου, Γέροντα;

-Όχι εκείνος που ταπεινολογεί και ψάχνει να εύρη τρόπους ταπεινώσεως, αλλά

εκείνος που είναι από την καρδιά του ταπεινός.

Ένας γνωστός μου μοναχός (είναι ο ίδιος ο γέρο-Αρσένιος) μου είπε κάποτε ότι είδε νήπιο ενός έτους την Παναγία μας και την κρατούσε μία υπηρέτρια στα χέρια της. Ήτο το πρόσωπό της τόσο πολύ στολισμένο με ταπείνωσι από τον Θεό, ώστε ο μοναχός αυτός από την έκπληξί του, έπαθε ίλιγγο.

Η ταπείνωσις είναι χαρακτηριστικό του αγίου ανθρώπου και εκδηλώνεται και στο πρόσωπόν του. Η Παναγία μας δηλαδή που είναι ταπεινή δεν ανευρίσκει τρόπους να ταπεινωθή, διότι το επάγγελμά της είναι η ταπείνωσις.

-Πως αισθάνεσθε, πάτερ Αρσένιε, μπροστά στην Παναγία;

-Είμαι υπερβολικά ευγνώμων, διότι μου έδωσε υπερβολικά χαρίσματα.

-Ποιό είναι το πιο μεγάλο χάρισμα που σας έδωσε;

-Στα δεκατρία χρόνια που ευρίσκομαι κοντά στο άγιο Γέροντά μας π. Γεώργιο, έμπειρο ποιμένα των ψυχών, αισθάνομαι ότι η Παναγία μας έχει μεσιτεύσει να με ενώση με τον Υιόν της. Αυτό δεν το είχα πριν και αγνοούσα την θεία ένωσι με τον Κύριο. Αγωνιζόμουν βέβαια για την απόκτησι των αρετών το κατά δύναμι, αλλά είχα και τις ελλείψεις και αδυναμίες μου για τις οποίες ευρήκα πρόθυμο αρωγό την Θεοτόκο.

Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου

Άγιον Όρος Άθω

2005

Πηγή: anavaseis.blogspot.gr